

PARAULA DE VIDA

Maig 2024

«El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor» (1 Jn 4,8).

La primera carta de Joan està adreçada als cristians d'una comunitat de l'Àsia Menor amb la finalitat d'encoratjar-los a restablir la comunió perduda, ja que estan dividits per doctrines diverses. L'autor els exhorta a tenir present allò que ha estat proclamat "des del principi" de la predicació cristiana i repeteix el que els primers deixebles van veure, sentir i tocar amb les seves mans en la convivència amb el Senyor, perquè aquesta comunitat pugui estar en comunió amb ells i, per tant, també amb Jesús i amb el Pare (cf. 1 Jn 1, 1-3).

«El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor».

Per recordar-los l'essència de la revelació rebuda, l'autor subratlla que Déu ha estat el primer a estimar-nos, en Jesús, assumint plenament l'existència humana amb tots els seus límits i febleses.

A la creu, Jesús va experimentar en la seva pell la nostra separació del Pare i la va compartir. Amb la seva donació completa va restituir tot el que s'havia perdut amb un amor sense límits ni condicions. Ens va demostrar, així, què era l'amor, tal com ens l'havia ensenyat amb les paraules i amb la vida.

Amb l'exemple de Jesús comprenem que estimar de debò comporta valentia, esforç i el risc d'haver d'afrontar adversitats i sofriments. Però qui estima d'aquesta manera participa de la vida de Déu i experimenta la Seva llibertat i l'alegria de qui es dona.

Si estimem com Jesús ens ha estimat, ens alliberem de l'egoisme que tanca les portes a la comunió amb els germans i amb Déu, i la podem experimentar.

«El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor».

Conèixer Déu –que ens ha creat, que ens coneix i que coneix també la veritat més profunda de totes les coses– és des de sempre l'anhel, potser inconscient, del cor humà.

Si Ell és amor, estimant com Ell podem entreveure alguna cosa d'aquesta veritat. Podem créixer en el coneixement de Déu perquè vivim essencialment la seva vida i caminem vers la seva llum.

I això es compleix plenament quan l'amor és recíproc. Si ens estimen els uns als altres, "Déu està en nosaltres" (cf. 1 Jn 4, 12). Passa més o menys com quan dos pols elèctrics es toquen i la llum s'encén i il·lumina tot el que es troba al voltant seu.

«El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor».

Testimoniar que Déu és amor, afirma Chiara Lubich, és "la gran revolució que estem cridats a oferir avui al món actual, en extrema tensió, tal com la van mostrar els primers cristians al món pagà d'aleshores"¹.

¹ Cf. C. Lubich, "Aquí me tienes, ante cualquier hermano", 19-1-1984: *La vida, un viaje*, Madrid 1994, pp. 147-148.

Com fer-ho? Com viure aquest amor que ve de Déu? Aprenent del seu Fill a posar-lo en pràctica, especialment “[...] en el servei als germans, sobretot els qui estan al costat nostre, i començar per les coses més petites, pels serveis més humils. Esforcem-nos, tot imitant Jesús, a ser els primers a estimar-los, morint a nosaltres mateixos i acceptant totes les creus, grans o petites, que això pugui comportar. D’aquesta manera no trigarem a arribar també nosaltres a l’experiència de Déu, a la comunió amb Ell, a la plenitud de llum, pau i joia interior a la qual Jesús ens vol portar”².

«El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor».

Dues noies, la Santa i la Roberta, visitaven sovint una residència catòlica per a gent gran. Hi varen conèixer l’Aldo, un home alt, molt culte i ric que, amb un esguard trist, els va dir: “Què hi feu aquí? Què voleu de nosaltres? Deixeu-nos morir en pau!” Santa no es va desanimar i li va respondre: “Som aquí per compartir una estona, conèixer-nos i fer amistat”. [...] Després de tornar-hi diverses vegades, la Roberta explicava: “Aquell home era molt tancat i se sentia francament abatut. No creia en Déu. La Santa va ser l’única persona capaç d’entrar en el seu cor, i ho feia amb molta delicadesa; l’escoltava tant com calgués, durant hores. Pregava per ell i una vegada li va regalar un rosari que ell va acceptar”. Un dia la Santa es va assabentar que l’Aldo havia mort i que en el darrer moment l’havia anomenada. El dolor que va sentir es va alleujar quan li van dir que havia mort serenament, amb el rosari que ella un dia li havia regalat a les mans³.

Silvano Malini i l’equip de la Paraula de Vida

² C. Lubich, Paraula de Vida maig 1991: *Ciudad Nova* n. 5-6/1991.

³ P. Lubrano, *Un volo sempre più alto. La vita di Santa Scorsese*, Città Nuova, Roma 2003, pp. 83-84, 107.